

Men da han saa senere skulde til at anføre Beviset, forekom det mig, at den Maade, hvorpaa han førte dette, tværtimod bestyrkede mig i den Anskuelse, at jeg ikke kunde faae Mere og Andet ud af Forslaget end det, at der nu lægges et Baand paa disse Stiftsmidler, der ere frafklippede Præstekaldene. Den ærede Minister kan ikke raade over dem, der ster heller ikke videre ved dette Forslag, end at der gives Ministeren Indemnit for, hvad han har gjort. Det udtalte den ærede Formand for Finantsudvalget (Bojsen) ogsaa meget tydeligt og rigtigt, at Kultusministeren ikke kunde udlede heraf nogen Besjælfelse til fremtidig at foretage lignende Beskjæmpninger og lægge Midlerne hen. Det har han ingenlunde nogen Gjemmel til. Tværtimod — det er udtrykkelig sagt i Forslaget, at det vedrører de Midler, som midlertidig ere henlagte til Stiftsmidlerne, altsaa ikke dem, Ministeren mulig for Fremtiden vilde henlægge. Jeg udtaler dette, fordi jeg ogsaa mener, at det er af Vigtighed, at man nøje vaager over, at Ministeriet ikke udfører ved administrative Foranstaltninger, hvad der henhører under Lovgivningsmagtens Virksomhed, ikke fordi jeg ikke sympathiserer med Tanken og Retningen i, hvad den ærede Minister foretager, tværtimod, jeg tror, at det er meget forstandigt, — det er kun Skade, at man ikke kan opnaa Lovgivningsmagtens Tilladelse til at foretage denne og andre lignende nyttige og hensigtsmæssige Foranstaltninger — og man kunde derfor jo maasse til en vis Grad finde sig i, at en kraftig og virksom Natur, der ønsker, at noget Godt skal udrettes i Statens Tjeneste, tager fat paa de Punkter, hvor han efter sin Overbevisning tror at kunne tage fat uden at overskride Grændserne for Administrationens Myndighed. Jeg tror imidlertid, at det er en Overstridelse af denne Myndighed, og jeg er glad ved, at der er slaaet en Bom for det for Fremtiden, men jeg kan ikke se, at der ved den Redaktion, der nu foreligger, gives det Allermindste bort af Folkethingets Ret. Man giver Indemnit for, hvad der er flet, det er i sin Orden, men paa samme Tid lægger man Haand paa Midlerne, og det er klart bevist af det ærede Medlem for Weile (H. Nielsen), at der ved Sætningen om, at Kongen som hidtil raader over Stiftsmidlerne, aldeles ikke er figtet til de Midler, der ere frafklippede Embederne og henlagte til Stiftsmidlerne siden 1875. Det er paa det Klarest godtgjort, og naar det er saa, kan man ikke have mindste Betænkelighed ved at stemme for Forslaget, som det foreligger; men desuagtet stemmer jeg for Forslaget under den Forudsætning og i den Overbevisning, at Udvalget — det er nærmest det, der maa sørge derfor — inden 3die Behandling vil drage Omsorg for, at der kommer til at foreligge en Angivelse af, hvilke de hidtil gjældende Regler ere, og hvilke Stiftsmidler disse hidtil gjældende Regler omfatte. Saa er Sagen klar og ren, og saa vilde alle Medlemmer, in-

klusive det ærede Medlem for Sorø (Alberti), kunne stemme derfor. Jeg skal endnu til Slutning kun henlede Opmærksomheden paa et Par Ytringer, som saaldt fra det ærede Medlem for Sorø her lige over for (Alberti). Det ærede Medlem udtalte om Finantsudvalget, at dets Forslag her, om hvilket jeg nylig har talt, gav Vidnesbyrd om, at det ærede Udvalg var et svagt Finantsudvalg, der ikke fortjente og heller ikke vilde faae Bølgernes Tillid. Jeg er ikke ganske af den Mening, og jeg skal derfor tillade mig ganske kort at fremkomme med nogle Ytringer for at begrunde min modsatte Mening. Der er forskellige Begreber om Styrke og Svaghed; det, der ser ud som Styrke, kan undertiden være svagt, og det, der ser ud som svagt, kan undertiden være Styrke. Jeg behøver blot at minde de ærede Herrer om den bekjendte Fabel om Løven og Musen. En Løve var en Gang fangen i Jægerens Garn og kunde ikke komme ud trods sine Kraftanstrengelser; da kaldte den i sin Fortvivlelse paa Musen, og Musen overgavende Garnet, saa at Løven kunde komme ud af Fangenskab. Til forskellige Løder er der Brug for forskellige Gøner og Kræfter; i Løder hvor Sindene ere stærkt bevægede i Retning af Reform, hvor Alt er lyst og klart, kan det være godt at have Mænd i Spidsen med Styrke, Kraft og Vælde, som forstaa at gjøre deres Anskuelser gjældende med fornøden Aplomb. Det er fuldkommen rigtigt, i saadanne Løder er der Brug for saadanne Mænd; men dersom disse Mænd forsøge i en nedadgaende Periode, hvor Alt gaar ned ad Bakke, og Reaktionen fejrer sin Triumf, at springe op som Løve, ser man ofte, at de falde ned som Faar, som Ordspøget siger. Altsaa gjøre saadanne Mænd til saadanne Løder Ret i at trække sig tilbage fra Sænepladsen, i deres Tætte ligesom den vrede Achilles og forholde sig passiv, idet de lade de Andre virke og se, hvad de kunne udrette med ringere Gøner og Kræfter, men med større Udholdenhed, om det ikke skulde kunne lykkes dem at løse de Knuder, som Fremskridtsmændene have slynget paa en Tid, hvor det faae ud, som om man netop ad den Vej kunde naae Maalet. Naar de altsaa ved en langsom og sindig Fremgangsmaade kunde løse disse Knuder, som ikke alene Habituallismens men ogsaa Reaktionenens Mænd havde slynget saa fast, at det ser ud, som om de kun kunne overhugges ligesom den gordiske Knude — dersom det virkelig skulde lykkes disse Mænd ved Udholdenhed, stadig Flid og indbyrdes Forhandling at løse disse Knuder ganske simpelt, faaledes at de store Spørgsmaal, som have spillet en Hovedrolle, viste sig kun at være rene Bagateller — og jeg har ikke tabt Kroen paa, at det vil lykkes dem — have de viist, ikke alene at de ere stærke paa deres Vis, men tillige, at de fortjene og have Krav paa ikke blot deres egne Bølgers, men hele Nationens Tillid og Agtelse, og jeg er fuldkommen overbevist om, at de ville faae den.